

هیچگاه فراموش نخواهیم کرد

در تاریخ مبارزات پر شکوه مردم تحت ستم ما برای نیل به آزادی و عدالت اجتماعی / ایامی وجود دارد که خاطره آن هیچگاه از ذهن ملت ایران زده نخواهد شد. بدون شک مرداد و شهریور شصت و هفت که قتل عام وحشیانه هزاران تن از زندانیان سیاسی توسط رژیم جمهوری اسلامی در آن به وقوع پیوست / یکی از این ایام است.

در تابستان آن سال سران رژیم آخوندی در شرایطی که با نوشیدن جام زهر / سرانجام به شکست خفت بار خود در جنگ ارتجاعی ایران و عراق تن در داده بودند / با یورش به زندان هائی که هزاران تن از بهترین فرزندان ملت ایران در آن به بند کشیده شده بودند / به یکی از بزرگترین اسیر کشی های تاریخ دست یازیدند.

بدون تردید می توان گفت / پایان جنگی کثیف که در خدمت اهداف انحصار طلبانه آخوندها و سرمایه داری جهانی جان و مال میلیون ها انسان بیگناه را در تنور خود سوزانده بود / جنگی که تمام مطالبات انسانی و عادلانه مردم ایران همچون عدالت اجتماعی / آزادی بیان و ..... به بهانه آن توسط رژیم آخوندی قربانی شده بود / خطر برانگیخته شدن جنبش های مردمی علیه رژیم آخوندی را در پی داشت / که حتی پیش از پایان جنگ نیز ارکان رژیم را به لرزه افکنده بود.

در چنین شرایطی بود که رژیم آخوندی به بهانه های واهی همچون عملیات نظامی فروغ جاویدان توسط سازمان مجاهدی خلق و ارتباط آن با زندانیان سیاسی اجرای نقشه انی را که از مدت ها قبل برنامه ریزی شده بود را آغاز کرد / و با یورش به زندان ها و با استفاده از نفرت انگیز ترین روش ها به قصابی هزاران تن از مبارزین / آزادی خواهان و مخالفان در بند پرداخت.

هیئتی متشکل از دادستان های انقلاب هر شهر / نماینده وزارت اطلاعات و رئیس زندان با رهنمون قرار دادن فتوای جنایت کارانه ای خمینی جلا د دست به کار شدند و طی محاکماتی که به داد گاه های چند دقیقه ای معروف شدند هزاران تن از فرزندان شریف این مرز و بوم را که بعضی از آن ها در حال گذراندن دوران محکومیت خود بودند یا حتی آن را به پایان رسانده بودند را به جوخه های اعدام سپرده و یا به چوبه های دار آویختند و سرانجام پیکر های پاکشان را در گورستان ها و خرابه های بی نام و نشان بطور دسته جمعی دفن کردند.

بی رحمی و شقاوتی که حکومت آخوندی در مرداد و شهریور شصت و هفت از خود نشان داد / آنچنان عظیم و تکان دهنده بود که تصور آن / حتی به رغم پیشینه جنایت بار آخوندها در دهه اول حکومت اسلامی / در بدو امر دشوار می نمود. اما آن هنگام که زندانبانان به تدریج خانواده های قربانیان این قتل عام را در جریان ماجرای جنایت گذاشتند / مردم ایران با خشم و اندوه دریافتند که چه جانیانی بر میهن ما حکم میرانند. همگان دریافتند که قصابان انسان چگونه سرمایه عظیمی از فرهنگ / تجربه فکری و سیاسی یک ملت را به پای استبداد و ارتجاع مذهبی خود / چنین یغما گرایانه هزینه کرده اند.

هیچگاه فراموش نخواهیم کرد آنچه را که در تابستان خونین سال شصت و هفت رخ داد و هرگز نخواهیم گذاشت خاطره دردناک آن کشتار هولناک / از خرد آگاه تاریخی مردم ایران و جهانیان رخت بر بندد.

این فاجعه تنها از این رو فراموشی پذیر نیست که در جریان آن هزاران تن از فرزندان پاک و شریف این مرز و بوم به خاک و خون کشیده شدند / بلکه از این رو نیز هست که در آن به شکلی بی سابقه / علیه بدیهی ترین حقوق دمکراتیک / آزادی / کرامت انسانی و شهروندی در ایران ما تیغ برهنه کشیده شد. و تازمانی که پرونده این فاجعه به تمامی رسیدگی نشود و تمامی دست اندرکاران آن پاسخگوی جنایات خود بشوند / این پرونده گشوده می ماند.

در نوزدهمین سالگرد از دست دادن یاران و هم‌زمانمان که در قتل عام تابستان خونین شصت و هفت جان باخته اند / بکوشیم تا با تاکید بر خواست عادلانه و برحق آنان یعنی نابودی نظام دیکتاتوری فقهاتی / در راه آرمان مقدس آنان که برقراری جامعه ای آزاد و انسانی و مبتنی بر عدالت اجتماعی است بکوشیم و گام بر داریم .

به امید آرزو

احمد آل محمدی   شهریور ۱۳۸۶